

รายการ ร้อยเรื่อง...เมืองไทย

สถานีวิทยุทธกระจายเสียงรัฐสภา และคณะทำงานด้านข้อมูลรายการร้อยเรื่อง...เมืองไทย
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ถนนอุทองใน เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๑๓๑๘-๒๑

เรื่อง พระราชบัญญัติการรับขนคนโดยสารทางถนนระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๗
เรียบเรียง นางชวนพิชญ์ รัตนาไพบูลย์ บรรณารักษ์ชำนาญการพิเศษ กลุ่มงานห้องสมุด สำนักวิชาการ
ออกอากาศ พฤษภาคม ๒๕๕๗

จากการที่ประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีในความตกลงว่าด้วยการขนส่งข้ามพรมแดนในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง (The Greater Mekong Subregional Cross-Border Transport Agreement) โดยได้ลงนามในภาคผนวก ๕ การขนส่งคนโดยสารข้ามพรมแดนภายใต้ความตกลงว่าด้วยการขนส่งข้ามพรมแดนในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ นับเป็นสาเหตุทำให้ประเทศไทยมีพันธกรณีที่จะต้องอนุวัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องของประเทศให้มีความสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ตามภาคผนวก ๕ ของความตกลงฯ ดังนั้นในคราวประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๘/๒๕๕๗ วันพุธที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการรับขนคนโดยสารทางถนนระหว่างประเทศ พ.ศ. (ที่เสนอโดย พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ โดยใช้อำนาจหน้าที่ของนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีตามมาตรา ๔๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ในขณะนั้น) แล้วลงมติเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๑๓๑ ตอนที่ ๘๒ ก วันที่ ๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๘ (ให้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๙๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา)

พระราชบัญญัติการรับขนคนโดยสารทางถนนระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๗ นับเป็นกฎหมายที่มีความสำคัญต่อระบบการขนส่งของประเทศไทยสำหรับใช้บังคับแก่การขนส่งคนโดยสารทางถนนระหว่างประเทศเป็นการเฉพาะ เพราะเป็นการกำหนดสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบทางแพ่งของผู้ให้บริการ ผู้ใช้บริการ และบุคคลอื่นที่มีส่วนได้เสียเกี่ยวกับการขนส่งคนโดยสารทางถนนระหว่างประเทศ อีกทั้งสามารถทำให้ผู้ประกอบการของไทยแข่งขันกับผู้ประกอบการขนส่งของประเทศอื่น ๆ ที่มีความรับผิดชอบทางแพ่งในเรื่องการรับขนคนโดยสารทางถนนระหว่างประเทศ โดยพระราชบัญญัตินี้มีสาระสำคัญดังนี้

หมวด ๑ สัญญารับขนคนโดยสารทางถนนระหว่างประเทศ คือ สัญญาที่ผู้ขนส่งตกลงกับคนโดยสารว่าจะรับดำเนินการหรือจัดให้มีการขนส่งคนโดยสารทางถนนและสัมภาระโดยรถจากจุดต้นทางในประเทศหนึ่งไปยังจุดปลายทางในอีกประเทศหนึ่ง หรือจากจุดต้นทางในประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่งแล้วกลับมาถึงจุดปลายทางในประเทศต้นทาง ทั้งนี้ไม่ว่าจะมีท่าเรือหรือไม่ก็ตาม (มาตรา ๖)

ข้อตกลงใดในสัญญารับขนคนโดยสารทางถนนระหว่างประเทศซึ่งมีวัตถุประสงค์หรือมีผลไม่ว่าโดยตรงหรือโดยปริยาย เป็นการปลดเปลื้องความรับผิดชอบของผู้ขนส่งหรือเป็นผลให้ผู้ขนส่งต้องรับผิดชอบน้อยกว่าตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะ (มาตรา ๗)

